

Aplicații pe marginea vieții lui Iosif, fiul lui Iacov

- ✓ Pentru că am descoperit că cea mai mare lucrare și singura de fapt este să Îl iubești pe Dumnezeu în ascuns. Credincioșia în lucrurile mici este singurul tip de credincioșie care ni se cere, este SINGURA formă de credincioșie validă. Căci dacă intrăm într-o lucrare mai mare, de fapt lucrarea rămâne aceeași: să veghem asupra inimii noastre! Se schimbă decorul exterior. Dar esența lucrării rămâne identică: umblarea cu Dumnezeu în ascunsul inimii. Astfel, nu putem spune că lucrarea lui Iosif de la curtea lui Faraon era mai mare decât cea din temniță. În ambele situații trăia în prezența lui Dumnezeu și Îl slujea pe Marele Creator. Nu tipul slujirii, ci Persoana căreia Îi slujești determină grandoarea slujirii. Nu ce faci, ci pentru CINE faci, iată ce contează cu adevărat. Astfel, din perspectiva cerească lucrarea lui Iosif din temniță nu se deosebește în esența ei, ci cea de la curtea lui Faraon. În ambele, Iosif slujea pe Creator. Și dacă Îl slujești pe El, ce poate fi mai mare, mai măreț? Și în ambele situații, Iosif slujea pe Dumnezeu, slujind semenii. El nu și-a spus când a fost înălțat: ***Până acum am fost eu rob și am slujit pe alții, acum s-a întors roata! Alții mă vor sluji pe mine.*** Nu, ci a rămas ROB, rob lui Dumnezeu, și slujitor nevoilor semenilor. El a acceptat funcția nu pentru glorie și putere, ci pentru a scăpa un întreg popor de la foamete. El a acceptat funcția nu pentru a fi slujit, ci pentru a sluji. Spuneam că ești pregătit pentru o lucrare mai vizibilă, mai mare din punct de vedere pământește, atunci când nu ți-o mai dorești. De ce nu ți-o mai dorești? Căci înțelegi că ÎN SINE nu îți aduce nimic în plus, nu te face mai fericit, mai important, mai valoros, mai util, mai eficient. Dimpotrivă, îți va aduce mai multe necazuri, mai multe ispite, mai multe lupte. Sau alte tipuri de ispite și de lupte. Iosif avea anumite ispite în temniță. După ce a fost înălțat, lupta sa interioară nu s-a încheiat. E adevărat că unele ispite s-au diminuat, dar au răsărit altele noi. Cu cele vechi măcar ești obișnuit. Dar cele noi sunt mai periculoase. Totuși, Moise a intrat într-o lucrare publică. La fel și Iosif, la fel și David. De ce? Pentru că au fost chemați de Dumnezeu pentru slujirea poporului Său spre gloria Numelui Său! Iată ce i-a motivat să accepte o lucrare publică. Dacă însă îți dorești prea mult o astfel de lucrare, dacă ești frustrat încă de lucrurile mici pe care le faci în Împărăție, dacă vezi primirea unei lucrări mari ca pe o recompensă, ca pe o reabilitare față de sacrificiile făcute în trecut, dacă atunci când ești chemat spui prea repede și prea bucuros: ***iată-mă, trimite-mă!***, încă nu ești pregătit, și încă nu știi ce te așteaptă. Dacă ai fi un miel și ai fi trimis la jertfire, ce ai răspunde? Ai răspunde așa de repede și de bucuros: ***iată-mă, trimite-mă?*** Înțelegi tu deci că intrarea într-o lucrare publică înseamnă o intrare către jertfă, către slujire, către noi dimensiuni ale războiului spiritual și ale lepădării de sine? Dacă vrei o viață împlinită și liniștită pe pământ, fugi cât poți de popularitate, de succes pământesc, de public, de vizibil. El va stârni împotriva ta oamenii din jur, propria inimă și lumile demonice. Cel mai înțelept este să rămâi ascuns, discret, nebăgat în seamă, să îl slujești pe Domnul ca Iosif în temniță, ca David în peșteră, și ca Isus în Nazaret. Și dacă Domnul te va chema să devii mai vizibil, atunci acceptă JERTFA de dragul Lui! E vorba de jertfă.

- ✓ Ne aducem aminte de Iosif...oriunde a fost așezat de Dumnezeu el a urmărit să iubească și să slujească. Traseul său este tulburător: mezinul familiei, rob în Egipt, mai marele casei lui Potifar, rob în temniță, mai mare peste casa lui Faraon, salvator al familiei sale din Canaan....În toate aceste ipostaze Iosif a iubit IERTÂND, SLUJIND, DĂRUIND. Viața sa a însemnat IUBIRE, nu funcții și poziții. Responsabilitatea sa a fost una singură: acolo unde ești iubește! Responsabilitatea lui Dumnezeu a fost să decidă: UNDE și CUM să iubească.
- ✓ ***Tânjim după alte forme și daruri pentru că nu avem încredere suficientă în înțelepciunea lui Dumnezeu!*** Cum spuneam: responsabilitatea noastră este să iubim acolo unde suntem, iar a Domnului să hotărască locul și forma de manifestare a iubirii noastre. El a hotărât toate SCHIMBĂRILE de poziție sau de dar din viața lui Iosif. Și a făcut-o după un plan perfect care ținea cont de limitele și vulnerabilitățile lui Iosif, de binele său pământesc și etern, de limitele celorlalți, de binele pământesc și etern ale celorlalți din jur. Planul e conceput din iubire, pentru binele nostru. Da, schimbările de peisaje sunt binevenite, chiar necesare. Dar aici e responsabilitatea Domnului. Și El știe să-și facă treaba. Deci să fim liniștiți. Întrebarea este: eu îmi fac treaba mea? - adică: iubesc ACUM ȘI AICI cu darurile pe care mi le-a dat deja Domnul?
- ✓ Și noi așteptăm diverse izbăviri în viața noastră. Și sunt izbăviri legitime, chiar izbăviri promise de Dumnezeu. Dar izbăvirea are efectul mântuitor deplin și glorică Numele Domnului peste măsură de mult doar dacă vine la vremea potrivită. Dacă vine MAI DEVREME sau MAI TÂRZIU atunci atât efectul ei mântuitor, cât și înălțarea numelui Domnului sunt mult diminuate. Sunt situații în care dacă izbăvirea ar veni MAI DEVREME, el ar aduce moarte și nu viață în inima celui ce așteaptă izbăvire. El poate să nu fie încă pregătit pentru acea izbăvire. Pentru Iosif a fost o izbăvire reală și minunată înălțarea la curtea lui Faraon. Dar dacă această înălțare venea ÎNAINTE ca inima sa să fie smerită și zdrobită prin multă suferință, e foarte posibil ca înălțarea să fi generat mândrie în inima lui Iosif și acesta să ajungă în mari rătăcirii spirituale. Alteori, dacă izbăvirea dintr-un labirint ar veni mai DEVREME, am pierde cele mai importante lecții de învățat prin acel labirint. Și e de știut că cele mai importante lecții se învață la finalul labirintului. Dacă David ar fi fost înălțat ca Împărat la 28 de ani? Dacă izbăvirea venea cu 2 ani mai devreme? Ei bine, David nu ar mai fi ajuns în acel punct în care, la 28 de ani, și-a simțit limita și a ales să plece din frică de Saul la Filistenii. David a avut nevoie să ajungă în acel punct în care să-și atingă limita. A avut nevoie să ajungă în acel punct al deznădejdiei în care s-a considerat uitat și abandonat de Dumnezeu. David a avut nevoie, de asemenea, de experiența de la Țiclag și a avut nevoie ca izbăvirea să-l surprindă și să-l găsească chiar puțin departe de planurile Domnului. El a avut nevoie ca să fie rușinat de izbăvire, și necredința din inima sa a avut nevoie să fie zdrobită de împlinirea neașteptată a promisiunii. Cele mai importante lecții despre sine și despre Dumnezeu, David le-a putut învăța în acei doi ani de deznădejde și

confuzie din țara filistenilor. Dacă izbăvirea venea mai devreme cu doi ani ar fi pierdut acele lecții minunate. Și dacă tot ești în labirint de vreo 8 ani...de ce să pierzi cele mai importante lecții ale labirintului? Dacă tot ai răbdat 8 ani pentru a învăța anumite lecții ce vor fi fundamentale pentru rolul tău în planul divin, de ce să nu mai rabzi un PIC? Și la Iosif au mai fost 2 ani de temniță după discuția cu pitarul și paharnicul. Se pare că e nevoie ca inima noastră bolnavă de neîncredere în Domnul să ajungă în acea stare de disperare în care să creadă că Domnul ne-a uitat. Izbăvirea trebuie să vină ÎNTR-UN ASTFEL de moment pentru ca necredința din noi să rămână rușinată, și să fie profund zdrobită. Căci aceasta este una din curățirile fundamentale pe care Dumnezeu le operează în noi. Ne naștem cu neîncredere luciferică față de Dumnezeu. Dumnezeu vrea să o zdrobească, și astfel este nevoie ca noi să PERCEPEM că El întârzie sau că ne-a uitat, pentru ca izbăvirea să aducă în noi vindecare.

- ✓ Dar este la fel de adevărat și că dacă izbăvirea ar veni PREA TÂRZIU ea ar putea pierde mult din efectul ei vindecător, mântuitor. Căci fiecare din noi avem limitele noastre. Nu știm cât ar mai fi rezistat Iosif în temniță și nici David în țara Filistenilor. Dar e foarte probabil că dacă perioada s-ar fi prelungit, atunci rănilor din ei ar fi devenit atât de adânci, încât i-ar fi îndepărtat de Domnul, iar sosirea izbăvirii nu ar mai fi adus acea mângâiere, acea izbăvire, acea vindecare a inimii. Domnul face rana și tot El o vindecă. Dar El știe cât de adâncă trebuie să fie rana, și cât de repede trebuie să vină vindecarea. Ideea este că noi suntem fragili și bolnavi. O rană prea adâncă și o vindecare care întârzie prea mult ne-ar putea distruge credința, sau ne-ar putea îmbolnăvi mai mult. Dar să avem încredere în Cel care cunoaște inima. El nu va veni nici prea devreme, dar nici prea târziu. De obicei, noi ne considerăm pregătiți sau considerăm că am învățat deja toate lecțiile, și dorim ca izbăvirea să vină azi. Dar El ne iubește prea mult ca să vină ÎNAINTE de vremea potrivită. Alteori considerăm că nu mai putem rezista și că dacă izbăvirea ar întârzia, ne-am răci în credință. Dar Dumnezeu știe mai bine decât noi cât putem duce, și activează la momentul potrivit noi resurse și noi încurajări ca să parcurgem labirintul până la capăt. Dar după multe, multe experiențe sunt și situații în care ne sincronizăm cu planul divin. Și astfel îi cerem să întârzie izbăvirea pentru că ne dăm seama că nu suntem pregătiți pentru ea, sau că mai avem lecții de aprofundat. Alteori ne dăm seama că realmente ne-am atins limita și că Domnul trebuie să intervină, și Domnul intervine. Și alteori primim confirmări din partea Duhului Sfânt că am învățat lecțiile, că am parcurs labirintul, că suntem pregătiți să intrăm în următoarea etapă a planului divin, care nu va însemna raiul pe pământ, ci noi și minunate mângâieri și resurse care ne vor împuternici pentru bătălii și mai mari! Să nu ne temem. El ne știe mai bine decât ne știm noi. El nu va greși VREMEA. Nu va veni nici prea târziu, dar nici prea devreme. Nu doar ziua, dar și ceasul izbăvirii este fixat cu precizie astronomică pe agenda divină.

(Extras din Evanghelia după Matei)

- ✓ Iosif a mers ÎMPOTRIVA țării Egiptului. Într-adevăr, un tânăr credincios a ajuns sclav în Egiptul idolatru, plin de demoni, de pofte și de capcane. Și acest tânăr era trădat de familie și
- [Aplicații pe marginea vieții lui Iosif, fiul lui Iacov](#)

avea toate motivele să uite pe Yahweh și să caute alinare la zeii egipteni care păzeau poporul egiptean. Dar Iosif a ieșit învingător din lupta cu Egiptul. A ieșit învingător la toate planurile, spiritual, fizic, material, social, la propriu și la figurat. Egiptul cu toți zeii lui nu l-au putut frânge pe tânărul Iosif pentru că Iosif nu era singur. Pentru că de partea lui era Domnul. Dar Domnul a fost de partea Lui pentru că Iosif s-a încrezut în Domnul și nu a lăsat nici un alt idol străin în viața și inima sa. Și acest Dumnezeu care a așezat întreaga țară a Egiptului la picioarele tânărului Iosif, a scos și pe Israel din Egipt. Și acest Dumnezeu ar umple ÎNTR-O clipă pe Israel de binecuvântări și l-ar izbăvi de toți vrăjmașii Lui care-l asupresc. Dar este o mare PIEDICĂ: Idolii. Oare condiția este ca în viața lui Iosif: NICI un IDOL? Iosif nu doar că nu s-a închinat zeilor egipteni, dar el nu a lăsat nici idolii ascunși să crească în inima sa. Nu a cultivat dorința de dreptate, de răzbunare față de frații săi, ci i-a iertat. Nu s-a victimizat, ci a căutat să slujească pe alții. Nu a căutat împlinirea în promovare pe scara socială, ci a ales mai degrabă să piardă tot și să fie acuzat ca violator decât să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Nu a căutat alinare în Eva și a respins oferta tentantă a soției lui Potifar. Nu s-a luat prea în serios când a fost înălțat de Faron și a rămas sperit până la finalul vieții. Gloria Egiptului l-a atras desigur, dar nu i-a infectat inima, căci inima sa era topită doar după gloria Domnului. Nici un idol nu a găsit loc în inima sa curată. Doar Domnul. Și aici e marea provocare: nici un idol!! Noi avem impresia că dacă îndepărtăm idolii gravi, mai mari, că dacă îndepărtăm 95% din idoli, acei 5% mici sau mărunței sunt NEGLIJABILI. Să ne aducem aminte de lista de mai sus, de idolii care ne hăituiesc existența. Închipuieșteți că în viața ta nu mai este Hristos și familia, Hristos și cariera, Hristos și siguranța financiară, Hristos și neprihănirea personală, Hristos și , ci DOAR Hristos și că 99% din idolii din acea listă sunt ținuti la distanță de inima ta. Și Totuși mai e ceva... în fiecare săptămână mergi la fotbal... care nu e neapărat o sursă de plăcere în sine, dar este o activitate la care îți mult și pe care nu ai închinat-o lui Hristos. Nu te enervezi, nu ești obsedat de fotbal, dar pur și simplu joci pentru tine. Hristos nu își prea are loc acolo... Mai adăugăm că este un serial preferat la care te uiți mai ales în zilele grele de la serviciu. Ți aduce o alinare în sine, este un refugiu. Oare acești doi idoli care au mai rămas, după ce ai învins marii și cumpliții idoli ai Mamonei, ai neprihănirii personale, ai nevoii de succes spiritual, etc. POT ȚINE ÎNCĂ ÎNCHISE pentru tine zăgazurile CERULUI? Oare ce înseamnă pentru noi ca nici un idol străin să nu fie în inima noastră? Oare lupta cu idolatria nu durează toată viața? Oare vindecarea de idolatrie nu este până la sfârșit? Oare nu vom descoperi noi idoli ascunși pe care nu-i conștientizassem ani de zile? Oare Domnul nu poate lucra deloc prin noi când unii din idolii de mai sus încă ne robesc viața? Curățirea de idolii fizici din Israel se putea face și într-o zi. Dar oare e la fel și în ce privește curățirea INIMII?

- ✓ La fel ca Iosif vom merge împotriva țării Egiptului și o vom birui. Nu avem de ce să ne temem. Doar să luăm aminte la inima noastră rea ca nu cumva să nu luăm aminte la muștrările Domnului și să ascundem conștient în noi idoli urâcioși. Căci dacă Domnul scoate la iveală un nou idol și ne muștră, iar noi ne punem mâna la urechi sau refuzăm să lepădăm

[Aplicații pe marginea vieții lui Iosif, fiul lui Iacov](#)

acel idol, atunci ieșim din cadrul de protecție al Domnului și puterea vrăjmașului crește. Atunci Domnul nu va mai fi o vreme pentru noi cu toată puterea Sa. Vom avea parte de pedeapsa Sa și de umilințe din partea vrăjmașului. Porcesul creșterii noastre în El se va bloca. Relația cu El va deveni din ce în ce mai mecanicistă. Vom repeta niște ritualuri, dar Duhul Său nu va mai activa cu putere în noi. Ne dorim oare acest lucru?

(Extras din Țefania)

- ✓ Cât de mult Își dorește El un popor al Său în mijlocul căruia să locuiască și prin care să ducă mântuirea până la marginea pământului! Cât de mult își dorește El mântuirea unui suflet! Oare putem percepe cât de mare e dorința aceasta? E infinită! Nu o putem percepe! E atât de mare încât din pricina ei a dat pe Singurul lui Fiu pentru noi! Cu toate acestea Domnul va mântui DOAR pe cei care vor crede din toată inima în Fiul Său! Și va mântui pe PUȚINI, dacă PUȚINI vor crede. Și NU va mântui pe NIMENI dacă NIMENI NU va crede! El NU va scădea standardele în ciuda dorinței Sale nemărginite de a mântui. Domnul nu va reface relația cu Israel decât când Israel se va căi cu adevărat. La fel ca Iosif, nu Se ve descoperi fiilor lui Iacov decât când aceștia vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns! Ce mult strălucește Iosif! David nu are scuză. David a lăsat ca dorința părintească de a-și revedea fiul să fie mai presus de standardele Împărăției. Din pricina dorinței a scăzut standardele. Dar avea pe Iosif înaintea sa ca model. Iosif avea o dorință atât de mare să-și revadă tatăl. O dorință atât de mare să-și revadă chiar frații pe care-i iertase. Când a ajuns ca Faraon în Egipt, de ce nu a căutat pe tatăl său și pe frații lui? De ce nu i-a chemat în Egipt? De ce a așteptat 7 ani ca să vină foametea? Pentru că se pare că a înțeles din vis planul Domnului. Ei trebuia să vină la el, și nu INVERS. Și apoi când au venit, el i-a testat și a mai amânat reîntâlnirea cu tatăl o anumită vreme. Și textul ne arată CÂT de mare era dorința lui Iosif de a-și revedea tatăl și de reface relația cu frații lui. Și a izbucnit adesea în plâns. Iar când s-a descoperit a izbucnit așa de tare în plâns că a fost auzit de toți cei de la curtea lui Faraon. Iată cât de mare era DORINȚA din inima sa. Dar această DORINȚĂ a fost subordonată standardului sfințeniei, demnității și dreptății divine! STANDARDUL a fost ca o STÂNCĂ care a oprit MAREA involburată a DORINȚEI! El nu a renunțat la dorință, nici nu a negat-o. Dar i-a opus acestei dorințe STANDARDUL sfințeniei divine. Relația cu frații pe care-i iertase putea fi refăcută nu doar dacă aceștia simulau pocăința (și ar fi făcut-o pentru a-și proteja viața!), ci dacă aceștia s-au pocăit cu adevărat. Și Domnul nu a intervenit cu un vis pentru a-i descoperi lui Iosif că frații lui s-au pocăit cu adevărat. Domnul nu voia ca Iosif să fie dependent de călăuzirea supranaturală. Aceasta era doar un mic element dintr-un *puzzle* mai mare. Domnul a dorit ca Iosif să-și folosească rațiunea și discernământul, să analizeze FAPTELE fraților lui. Ce model este Iosif pentru noi toți! El este un om al harului dar nu un adept al harului ieftin. El subordonează cele mai legitime dorințe STANDARDELOR demnității divine! El prefigurează pe Fiul care vrea atât de mult să refacă relația de căsătorie cu Israel. Dar NU o face! Și NU o face decât atunci când Israel se va căi cu adevărat, când

femeia va peți pe bărbat! Dar ce ar fi făcut Iosif DACĂ își dădea seama că frații lui nu s-au căit cu adevărat? I-ar fi închis în temniță și ar fi refăcut relația doar cu tatăl lor? Ar fi amânat revederea tatălui cu riscul de a nu-l mai vedea niciodată? Ne bucurăm că frații lui s-au căit și că Iosif nu a mai trebuit să rezolve această nouă ecuație relațională cu mult mai dificilă decât prima.

(Extras din Ieremia)

Viața lui Iosif și tiparele profetice

Pruncul Isus vs Iosif, fiul lui Iacov

Iosif îl prefigurează pe Isus - și totuși nu Iosif, ci SĂMÂNȚA promisă era în centrul planurilor lui Dumnezeu. Iosif din vechime care salvează Sămânța promisă, îl prefigurează pe Iosif din Evanghelii care păzește Pruncul promis.

Matei îl zugrăvește deci pe Isus ca adevăratul Israel care împlinește profeția din Isaia 49. De asemenea ne aducem aminte și de traseul lui IOSIF. IOSIF, prototip al lui Mesia este respins de ai săi și dus în Egipt, printre Neamuri. El devine o lumină și o binecuvântare printre Neamuri și prin binecuvântarea adusă de Domnul prin el, Egiptul și Neamurile din jur sunt slavate de la moartea prin înfometare. Și binecuvântarea este așa de mare încât într-un final beneficiază și ai săi care l-au respins. Isus, avea să parcurgă același tipar: respins de ai Săi, avea să ducă binecuvântarea la Neamuri prin Biserică. Și Neamurile aveau să primească Eavngheia. În cele din urmă și Israel va intra în această mântuire primită mai întâi de Neamuri (vezi Romani 11).

Pruncul Isus vine la ai Săi, dar este respins de ai Săi. Este dus în Egipt ca apoi să se reîntoarcă la ai Săi. Traseul Pruncului Isus este traseul prin care a curs binecuvântarea lui Dumnezeu prin Iosif și anticipează și traseul binecuvântării aduse de bărbatul Isus.

Am precizat că ducerea lui Isus în Egipt ne aduce aminte de tiparul binecuvântării purtate de Iosif care prefigurează traseul binecuvântării aduse omenirii de către Mesia. La fel cum respingerea lui Iosif de către ai Săi a adus mari dureri peste Iacov și familia sa, la fel și respingerea lui Mesia de către Israel avea să aducă mari dureri peste Israel. Aceste dureri aveau să culmineze cu nenorocirile ce au avut loc odată cu dărâmarea Ierusalimului din anul 70 d.H. Aceste dureri sunt prezente și în tiparul profetic din copilăria Pruncului. După ce Isus este dus în Egipt, la Neamuri, mari dureri au venit peste cei din poporul Domnului. Durerile familiilor din Betleem anticipau durerile suferite de poporul evreu din anul 70 d.H.

Este foarte interesant că profeția folosește imaginea metaforică a Rahelei. Acest lucru nu este întâmplător. Rahela a avut doi fii: Iosif și Beniamin. Rahela moare în DURERI când îl naște pe Beniamin și este îngropată la Betleem. Deci Betleemul ne aduce aminte de DUREREA de altă dată a Rahelei. Dar când a plâns Rahela pentru fiii ei? Rahela nu a apucat să plângă ea pentru fiii ei, dar Iacov este cel care a plâns și pentru Iosif și pentru Beniamin. Rahela, a plâns dacă vreți, prin Iacov. Într-adevăr, profeția din Ieremia 31 despre jalea Rahelei este construită pe imaginea jalei lui Iacov pentru Iosif:

- Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii, **și nu mai vrea să fie mângâiată**, căci nu mai sunt!
- Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jălit multă vreme pe fiul său. Toți fiii și toate fiicele sale au venit ca să-l mângâie, **dar el nu voia să primească nici o mângâiere**, ci zicea: *plângând mă voi pogori la fiul meu în locuința morților*. Și plângea astfel pe fiul său. (Gen.37:34-35)

Rahela plânge pe Iosif prin Iacov. Jalea lui Iacov transmite un ecou profetic către jalea lui Israel în urma respingerii lui Isus, jale care a atins un apogeu în anul 70 d.H și care a străbătut apoi întreaga istorie în marile necazuri prin care a trecut poporul evreu. Dar Rahela își plânge copiii, la plural: deci Rahela îl plânge și pe Iosif și pe Beniamin. În Genesa Rahela îl plânge pe Beniamin tot prin Iacov. Iacov se opune ca Beniamin să se ducă în Egipt cu frații săi. Dar până la urmă îl lasă și acceptă cu mare durere și posibilitatea pierderii lui Beniamin (vezi Gen.43:14). Durerea pentru Iosif marchează momentul respingerii lui Iosif de ai săi, iar durerea pentru Beniamin marchează momentul pocăinței fraților lui Iosif și reprimirii lui Iosif de către ai săi. Am putea propune următoarea interpretare profetică: plânsul Rahelei pentru Iosif prefigurează durerea lui Israel după respingerea lui Mesia, iar plânsul pentru Beniamin, durerea lui Israel înainte de reîntoarcerea lui la Mesia. În Ieremia 31 este un singur plâns. Dar în istoria lui Iacov sunt două momente distincte. În istoria lui Israel sunt de asemenea două momente distincte, separate de perioada neamurilor, perioadă pe care nimeni nu a previzionat-o ca fiind atât de lungă. De aceea, profeții trec imediat de la prima venire, la a doua venire și de la lepădarea lui Israel (momentul plânsului Rahelei pentru Iosif), la reprimirea lui Israel (momentul plânsului Rahelei pentru Beniamin). Și construind pe acest tipar, ultima durere a lui Israel va fi cauzată se pare de anticrist însuși, și această durere va genera pocăința finală a lui Israel. Acest lucru este în armonie cu faptul că inițiatorul genocidului din Betleem, este Irod, un prototip clar al Anticristului.

(Extras din Ev. După Matei)

Iosif, Sămânța lui Avraam în care sunt binecuvântate neamurile	Isus, Sămânța lui Avraam în care sunt binecuvântate neamurile
30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu (neamurile idolatre din Egipt), și	30. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu (neamurile idolatre), și după cum,

<p>după cum, prin neascultarea lor (vinderea lui Iosif ca rob de către fiii lui Israel), ați căpătat îndurare acum (Iosif a ajuns Salvatorul Egiptului și a neamurilor de primprejur),</p> <p>31. tot așa, ei acum n-au ascultat (vinderea lui Iosif), pentru ca, prin îndurarea arătată vouă (slavarea Egiptului de la foamete prin Iosif), să capete și ei îndurare (salvarea lui Israel și a fiilor săi de la foamete).</p>	<p>prin neascultarea lor (Respingerea lui Isus Mesia de către Israel), ați căpătat îndurare acum (Mesia trimis la Neamuri și Biserica dintre Neamuri e altoită în măslin),</p> <p>31. tot așa, ei acum n-au ascultat (respingerea lui Isus), pentru ca, prin îndurarea arătată vouă (Biserica dintre Neamuri primită ca Soție a lui Yahweh), să capete și ei îndurare (Israel să devină gelos și să fie realtoit în măslin).</p>
--	--

Observăm că Iosif, Lumina lui Dumnezeu, a fost trimis la Neamuri nu ca pe pedeapsă pentru frații lui, ci tocmai ca mai târziu frații lui să poată fi mântuiți prin el. Și observăm că Iosif a fost prigonit și de către Neamuri, dar când preoția sa a atins un apogeu printre Neamuri (după ce anii de belșug au trecut și au venit anii de fomoate, și profeția sa s-a împlinit și toți veneau să cumpere de la Iosif), atunci au venit la Iosif și frații săi, fiii lui Iacov. La început nu știau că este Iosif, dar pentru că era belșug în Egipt, au venit acolo. Putem spune că atunci când lucrarea lui Iosif a devenit o pleromă a neamurilor s-a realizat și pleroma fiilor lui Iacov! Atenție, acest lucru nu înseamnă că pleroma Bisericii trebuie să includă cum a inclus și la Iosif o ÎNĂLȚARE politică! Mare atenție, căci aceasta pare a fi una din erorile esențiale ale Bisericii. După Constatin creștinii (chiar și Augustin) au considerat că se îndreaptă spre o pleromă a neamurilor, un apogeu al Bisericii dintre Neamuri și din acele vremuri s-a dezvoltat interpretarea că mia de ani reprezintă triumful Bisericii asupra popoarelor, în sensul că popoarele vor asculta de Evanghelie, și că toate națiunile vor deveni creștine. Viața lui Iosif creionează un tipar. Dar acesta nu poate fi TRANSLATAT cu totul!

Dar mai întâlnim acest tipar al pleromei Neamurilor care atrage pleroma lui Israel? Ne aducem aminte de cartea lui Daniel. Daniel repetă istoria lui Iosif. Este dus rob în Babilon, și acolo preoțește și este și el înălțat. Dar apogeul preoției lui Daniel printre Neamuri îl găsim desigur în Daniel cap.6. Căci după izbăvirea sa din groapa cu lei, împăratul dă un edict în tot Imperiul Persan (mai mare decât cel babilonian) prin care vestește izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei și poruncește tuturor să se teamă de Dumnezeu lui Daniel! Când Evanghelia lui Daniel este vestită la toate neamurile, atunci urmează edictul lui Cir, trezirea rămășiței evreilor și întoarcerea acestora în țară și în legământ cu Yahweh! Deci la fel, pleroma Neamurilor atrage pleroma lui Israel. Și am discutat cred cu alte ocazii că Daniel anticipează atât de bine perioada Bisericii dintre Neamuri, căci Daniel operează ca martor nu după baza Vechiului Legământ (rupt la acea vreme), ci mai degrabă după principii specifice Noului Legământ (fără templu fizic, fără jertfe, nu într-o țară, risipit printre popoare, ocupând funcții în societăți păgâne etc.). Apogeul preoției sale dintre Neamuri apare în contextul unei prigoane, în contextul în care se cerea tuturor

[Aplicații pe marginea vieții lui Iosif, fiul lui Iacov](#)

neamurilor (din imperiu) să se închine doar unui OM, adică împăratului! Era interzisă închinarea la orice alt dumnezeu. Nu putem să nu facem asemănarea cu Anticristul care se va înălța mai presus de Dumnezeu și de orice este vrednic de închinare și va cere închinarea întregului pământ. Deci Daniel nu doar că repetă tiparul lui Iosif (pleroma Neamurilor generează pleroma lui Israel), dar introduce și elemente noi. Nu o înălțare politică (ca în cazul lui Iosif) ci o prigoană realizează pleroma neamurilor. Desigur, nouă ne-ar plăce metoda folosită în dreptul lui Iosif, dar Noul Testament ne arată clar că Marea Trimitere se va împlini în contextul PRIGONIRII și nu ÎNĂLȚĂRII Bisericii. După cum izbăvirea lui Daniel din groapa cu lei a marcat apogeul preoției sale, la fel învierea celor doi prooroci din Apocalipsa va marca apogeul preoției Bisericii printre Neamuri. Daniel și cei trei prieteni, nu au fost prizoniți tot timpul. Au avut parte și de perioadă de pace și de prigoană (vezi Daniel cap.1-5). Dar la final (Daniel 6), preoția lor a culminat în contextul unei PRIGOANE. Matei 11 și Matei 24 ne învăță că prigoana va dura până la sfârșit, iar Pavel ne prezintă FINALUL în confrunatarea cu Anticrist (2 Tes. cap.2), iar Apocalipsa confirmă acest lucru. Înălțarea va urma DUPĂ, adică în momentul RĂPIRII. Acest moment va însemna izbăvirea noastră finală a groapei cu lei a perioadei lui Anticrist.

Și Iosif și Daniel erau evrei. Oare e vreo problemă? Dar primii creștini nu au fost evrei? Nu au reprezentat ei măslinul evreiesc în care a fost altoită Biserica dintre Neamuri? Dar oare Pavel, apostolul Neamurilor, care a fost chemat să realizeze DIN NOU pleroma Neamurilor nu era tot evreu?

Deci Domnul nu are o altă strategie pentru pleroma evreiască decât pleroma neamurilor. El nu va interveni cu altceva ci va aștepta momentul potrivit pentru împlinirea acestei plerome! Să nu uităm că tiparul nu este IOSIF, ci DANIEL. Anticrist va trage la carul de slavă al Domnului. El va curăți Biserica și va ajuta ca mărturia martirajului ei să zguduie lumea. Conform Apocalipsei și a discursurilor Mântuitorului din Matei 11 și Matei 24 Neamurile NU se vor întoarce ca NAȚIUNI la Domnul. Națiunile se vor închina lui Anticrist și vor prizoni Biserica. Poate unii se vor întoarce, dar națiunile NU! Națiunile se vor bucura când cei doi prooroci vor fi uciși de fiară și vor fi judecate apoi de mânia Mielului. Dar mărturia Bisericii va ajunge la toate popoarele și rămășița Bisericii va avea o mărturie excepțională. Aceasta va fi pleroma Neamurilor. Ea va atrage pleroma lui Israel. În Romani 11 găsim afirmat explicit acest lucru.

Dar ce se va întâmpla cu Israelul în perioada lui Anticrist? Va participa alături de celelalte Neamuri la prigonirea Bisericii? Va fi prigonit de Anticrist sau dimpotrivă va avea un statut privilegiat în regatul lui Anticrist? Va fi prigonit doar în a doua parte a lui Anticrist? Unde putem găsi indicii?

Dacă mergem în paradigma istoriei lui Iosif, frații săi trec prin momente grele până când Iosif li se revelează. Sunt acuzați pe nedrept, sunt amenințați chiar de către Iosif! Își aduc aminte de păcatele tinereții lor, își aduc aminte că l-au vândut pe Iosif și spun: din pricina aceasta ni se

întâmplă aceste lucruri. Dar de ce face Iosif tot acel scenariu complicat descris în finalul Genesei? De ce se luptă cu sine atât de mult ca să nu li se descopere lor și AMÂNĂ și momentul reîntâlnirii cu tatăl său Iacov? Iosif îi iertase de mult și înțelesese planul lui Dumnezeu, că fusese trimis la Neamuri nu atât pentru mântuirea Neamurilor, ci în primul rând pentru mântuirea lor! Deci Iosif de-abia aștepta să li se reveleze și să-l îmbrățișeze pe Iacov. Dar Iosif duce cu sine o luptă supraomenească pentru a AMĂNA acest moment. De ce? Iosif deținea puterea. Știa că frații lor se vor căi de față când îl vor vedea. Dar dacă inima lor era încă stricată ar fi făcut mult rău la curtea lui Faraon și ar fi stricat mărturia sa printre neamuri. Și poate mai consideră că era drept să-i reprimească în relație DOAR dacă se căiau sincer. Dar cum să probeze căința lor față de Yahweh? Și atunci orchestrează acest context cu BENIAMIN. Cine era Benjamin? Era substitutul lui IOSIF de altădată pe care fuseseră geloși și pe care-l vânduseră. Benjamin era fratele mai mic al lui Iosif, care desigur, ca și Iosif, era mai iubit decât ceilalți. Iosif testează dacă inima fraților săi s-a vindecat față de Iosif și față de Iacov TESTÂND relația lor cu Benjamin. Benjamin este trimis la moarte iar ei lăsați în viață. Reeditează contextul propriei sale vânzări, dar de această dată nu ei inițiază nedreptatea ci altcineva, iar ei nici nu știu că sigur e vorba de o nedreptate. Raportarea lor la Benimain, fratele mai mic al lui Iosif, și mijlocirea lui Iuda pentru Benimain (ia-mă rob în locul lui de dragul tatălui meu) îl determină pe IOSIF să izbucneasă în plâns și să li se descopere în sfârșit!

Cine este acum Benjamin? Saule, Saule, de mă prigonești? Raportarea lui Israel la inima Tatălui căruia I-au omorât Fiul se oglindește în relația cu urmașul pe pământ al lui Isus, reprezentat de Biserica Domnului. Oare reacția lui Israel față de Biserica prigonită pe nedrept de Anticrist va MIȘCA inima Celui pe care Iosif îl prefigura? Căci Iosif prefigurează pe de o parte pe Anticrist (cel care operează prigoana lui Benjamin și a fraților lui) dar și pe Cel care a dat putere lui Anticrist să lucreze (adică Hristos!). Oare lupta din inima lui Iosif de a nu se descoperi fraților săi nu oglindește ea lupta din inima Hristosului înălțat de la final (și din toată istoria!) de a nu se descoperi ÎNCĂ Israelului încă atât de mult iubit și îndrăgit? Și oare Israelul va trece și el prin multe presiuni până când va ajunge să IA APĂRAREA lui Benjamin cel prigonit, adică Biserica evreiască (și dintre Neamuri)? Oare acesta e momentul pe care-l va aștepta Isus pentru a se descoperi lui Israel?

În mod cert istoria lui Iosif creionează un tipar profetic. Dar am învățat că nu toate elementele din tipar pot fi translate în perioada sfârșitului. Ceva este în tensiunea dintre fiii lui Iacov și Benjamin... Dar ce să însemne? Avem nevoie de mai multe indicii și de noi clarificări și confirmări atât vehi-testamentare cât și nou-testamentare...

Un prim indiciu: În Ieremia 31:22 ni se spune la final că femeia va peți pe bărbat. Deci dacă la început Yahweh a curtat pe Israel în Egipt 10 luni cu cele 10 urgii, la final va fi invers, Israel va curta pe Yahweh să se reîntoarcă în relație, la fel cum Iuda l-a convins pe Iosif să refacă relația nu DOAR căindu-se, ci MIJLOCIND atât de frumos pentru Benjamin.

(Extras din Ieremia)

Iosif fiul lui Iacov vs Iosif soțul Mariei

Cu siguranță că diavolul nu putea să îl omoare pe Prunc. Pruncul era păzit zi și noapte de Dumnezeu. Și știm din Evanghelii că de multe ori iudeii au vrut să îl omoare pe Isus, dar El a ieșit pur și simplu din mijlocul lor. Este foarte important să înțelegem MIZA spirituală a atacului celui rău împotriva Pruncului, precum și modul în care Dumnezeu îl apăra pe Prunc. Dacă cel rău inițiază atacul său împotriva Pruncului prin aliații săi de pe pământ (Irod), protejarea Pruncului de către Dumnezeu este prin aliații Săi de pe pământ: Iosif, Maria, magii. Atât Domnul cât și cel rău lucrează prin oameni. Aceasta pare a fi o legitate fundamentală a luptei spirituale de pe pământ. Cu cât inima omului este câștigată de Domnul, cu atât El poate lucra mai mult pe pământ pentru planurile Sale. Cu cât inima omului este sedusă de cel rău, cu atât cel rău poate lucra cu mai multă putere pe pământ. Fiul S-a întrupat. Fiul a devenit OM. Ca OM el trebuia să respecte legitățile spirituale valabile pentru oameni. Fiul trebuia să se supună legităților războiului de pe pământ. Și astfel, protecția lui Dumnezeu față de Prunc nu se manifestă direct și vizibil prin legiuni de îngeri. Cu siguranță că și îngerii au fost implicați și că îngerii au dus înștiințările lui Iosif, dar protejarea Pruncului de către Dumnezeu este prin vasele Sale de pe pământ. Și în acest capitol, vasul principal prin care Domnul Își apără Pruncul este **IOSIF**. Într-adevăr, cum am observat deja, în Matei, spre deosebire de Luca, IOSIF și nu MARIA este în primul plan al narațiunii.

Iată cum îl protejează Domnul pe Prunc:

- Un înger al Domnului i se arată lui **Iosif în VIS** și îi spune să nu se teamă să o ia pe Maria la el.
- Dumnezeu a înștiințat **pe magi în vis** să nu mai dea pe la Irod.
- Un înger al Domnului se arată **în vis** lui **Iosif** și îi spune să fugă în Egipt.
- Un înger al Domnului se arată lui **Iosif în vis**, în Egipt, și îi spune să se întoarcă în țara lui Israel.
- **Iosif** este înștiințat de Dumnezeu **în vis** și pleacă în părțile Galileii.

Pruncul este protejat prin decizii concrete: fuga în Egipt, reîntoarcerea magilor în țara lor pe alt drum, fuga în Galileea. Cu siguranță că Dumnezeu îl putea proteja pe Prunc acolo în Iudeea, așa cum o face mai târziu în cei 3,5 ani de lucrare publică. Dar acum, Domnul alege [Aplicații pe marginea vieții lui Iosif, fiul lui Iacov](#)

calea deplasării în alte teritorii. De ce? În primul rând, pentru ca prin aceste deplasări să se împlinescă tiparele profetice. Apoi, în al doilea rând pentru a ne arăta că indiferent dacă Domnul Atotputernic este cu noi, El nu ne dă garanția protejării noastre ÎN ORICE context. Adesea protejarea noastră se va manifesta prin înștiințarea Sa de a FUGI din anumite contexte. El ne poate proteja ÎN ORICE context și de ORICE rău. Însă adesea ne călăuzește să FUGIM din anumite locuri. De aceea, dacă rămânem într-un context dificil, trebuie să o facem sub călăuzirea lui Dumnezeu. De asemenea, să fim deschiși ca Domnul să ne călăuzească să FUGIM de acolo. De aceea, mare grijă în ce bătălii intrăm. Iosia a intrat într-o bătălie care nu era a lui și a fost omorât de arcașii lui Neco. Să intrăm și să rămânem doar în bătăliile în care ne cheamă Domnul. Și nu este un act de lașitate sau de necredință SĂ FUGIM din bătăliile care nu sunt ale noastre și în care Domnul nu ne cheamă. Domnul nu l-a chemat pe Iosif să rămână în Iudeea, ci să fugă din Iudeea. Protejarea Pruncului s-a realizat prin canalul călăuzirii personale. Iosif și magii au primit o călăuzire personală din partea Domnului. Da, și magii au avut un rol important. Mai întâi prin darurile lor, daruri de preț, care au oferit posibilitatea săracei familii să meargă și să se așeze în Egipt. Apoi, prin faptul că l-au ocolit pe Irod. Într-un fel ei și-au riscat viața înșelându-l pe Irod. Da, ei l-au păcălit pe Irod și nu și-au respectat cuvântul dat. Dar și Irod i-a mințit și urmărirea de fapt omorârea Pruncului. Când prigonitorul vrea moartea Pruncului, el trebuie înșelat și păcălit, iar ideea de a fi sincer și onest cu anticristul pare o nebunie.

Domnul va proteja Pruncul prin mai multe modalități. Acum Pruncul este protejat prin familia sa și prin intermediul călăuzirii personale. Cine crede că această călăuzire personală nu este importantă, să ia aminte la modul în care Dumnezeu L-a protejat pe Isus prin Iosif. Sunt momente cheie în bătălia spirituală când călăuzirea personală, directă din partea Domnului, este esențială.

Domnul alege calea VISULUI. De 5 ori Domnul înștiințează prin VIS. Acest lucru nu este deloc întâmplător. Cu siguranță că Matei vrea să ne aducem aminte de IOSIF din Genesa care a fost înștiințat tot prin VISE. Iar cei dintre Neamuri din vremea lui Iosif (paharnicul, pitarul, Faraon) au primit înștiințări tot prin VISE. Acum, Iosif, tatăl lui Isus este înștiințat prin vis, la fel ca și magii din Răsărit. Mama lui Isus, poartă numele MARIA, un nume care nu mai fusese folosit în Vechiul Testament. Și aceasta probabil pentru că lucrarea încredințată MARIEI era cu totul nouă. Dar tatăl lui Isus poartă numele de IOSIF. În Genesa Dumnezeu l-a înștiințat pe IOSIF prin VISE tocmai pentru a PĂZI sămânța lui Avraam și a o păstra în VIAȚĂ:

- Dumnezeu m-a trimis (în Egipt) înaintea voastră ca să vă rămână SĂMÂNȚA VIE în țară și ca să vă păstreze VIAȚA printr-o mare izbăvire. (Gen.45:7)

Iosif din Matei capitolul 1-2 are aceeași slujbă de păstra în viață SĂMÂNȚĂ lui Avraam, iar acum este vorba de acea Sămânță care este Mesia. Și este înștiințat tot prin VISE și fugi tot în Egipt spre protejarea Seminței. Și mai observăm o asemănare:

- Iosif din Genesa, măcar că era neprihănit, este pus într-o situație în care este acuzat pe nedrept de viol. El acceptă însă voia lui Dumnezeu. Ajunge în temniță, dar de acolo este reabilitat și izbăvit de Dumnezeu.
- Iosif, măcar că era neprihănit, este pus într-o situație în care putea fi acuzat pe nedrept că a avut relații sexuale cu Maria înainte de căsătorie. El este înștiințat de Domnul să nu se teamă și acceptă să intre în acest rol. El acceptă voia lui Dumnezeu. Și deși se confruntă apoi cu furia lui Irod, el este păzit și reabilitat de Domnul.
- Și Isus avea să fie pus într-o poziție în care măcar că era neprihănit să fie acuzat pe nedrept de hulă și adulter spiritual. Isus avea să accepte voia lui Dumnezeu și avea să moară pe o cruce. Dar Dumnezeu avea să îl reabiliteze prin învierea din morți.

Iată că Iosif din Genesa, pe de o parte prefigurează pe Mesia, dar pe de altă parte prefigurează și pe Iosif, tatăl lui Isus, care păzește Pruncul. Și la fel cum cheia biruinței din Genesa a fost credința lui Iosif, și acum cheia protejării Pruncului este tot credința lui Iosif. Căci adevăratul scut de protecție a fost nu fuga în altă țară ci credința lui Iosif. Dumnezeu l-a putut înștiința pe Iosif pentru că Iosif umbla cu Dumnezeu și umbla smerit înaintea Lui. Iosif era un om neprihănit ne spune Matei. Iosif auzea vocea Domnului și Iosif s-a încrezut în Domnul și a ascultat vocea Domnului. A crezut și a ascultat de înștiințările Domnului. Și lui Iosif nu i-a fost deloc ușor. Cât de tare și-a complicat el viața venind în ajutorul Pruncului. Iosif era neprihănit. În sfârșit își găsește o logodnică pe care o iubește. Dar apoi urmează vestea ȘOC: află (probabil de la Maria) că este însărcinată. Conform Legii deuteronomice el ar fi trebuit să o dea pe mâna celor care trebuiau să o ucidă cu pietre. Dar Matei ne spune că Iosif face exact opusul Legii: ***Iosif era un om neprihănit și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus în gând s-o lase pe ascuns.*** Pentru că era un om neprihănit, Iosif la prima vedere încalcă Legea. Ce înseamnă a fi un om neprihănit? Iosif acționa în spiritul Legii. Iosif a înțeles că prin fiecare poruncă Legea oferă niște direcții generale dar trebuie analizată fiecare situație în parte. Pedepsa cu moartea se aplica în situația în care poporul trăia în ascultare de Domnul și unii oameni din popor comiteau adulter, crimă sau se dedau la închinarea la idoli. Dar în vremuri de apostazie generalizată în popor (vremea lui Ilie sau Ieremia) toți trăiau în idolatrie și adulter. Și atunci nu se aplica pedeapsa cu moartea ci tot poporul era chemat la pocăință. În secolul întâi, Israel, în ciuda unei aparente religiozități, traversa o astfel de perioadă. Cei care ar fi omrât-o pe Maria cu pietre erau niște hoți și tâlhari. Ba mai mult: probabil Maria i-a spus lui Iosif de apariția îngerului. Iosif nu o neagă probabil în totalitate. Pune în calcul că este adevărată. O cunoștea pe Maria și știa că este cu inimă curată înaintea Domnului. Ea poate spunea adevărul. Dar el nu putea fi sigur. Și atunci nu alege nici să o dea pe mâna legiuitorilor, dar nici să rămână cu ea. Alege să o lase pe ascuns. Într-adevăr, Iosif poate ducea o viață liniștită. Dar ce ȘOC a trăit când Maria i-a spus că este însărcinată și că îl poartă în pântece de la Duhul Sfânt pe Mesia. Și Iosif îl aștepta pe Mesia. Dar

[Aplicații pe marginea vieții lui Iosif, fiul lui Iacov](#)

nu se gândea că chiar el va fi tatăl lui Mesia. Și o femeie însărcinată într-o lume a curviei și a adulterului să spună că este însărcinată de la Duhul Sfânt suna o mare nebunie. Cine ar fi crezut-o pe Maria? Nici Iosif nu a putut să o creadă. Dar Domnul nu i-a cerut mai mult decât poate duce. L-a înștiințat direct și personal. Și apoi în ce situație a intrat Iosif. A luat la el o femeie însărcinată. Apoi s-a dus cu ea la Betleem, apoi s-a confruntat cu furia lui Irod. A fugit în Egipt. A stat acolo o vreme. S-a reîntors în țară. A fugit din nou în Galileea. Iosif a trăit prin credință și prin această credință a fost păzită viața Pruncului. Iosif a trecut prin multe încercări. Dar Iosif a avut imensa onoare să păzească SĂMÂNȚA PROMISĂ. Oare ne dăm seama cât de importantă a fost slujba lui IOSIF? Cu siguranță a fost MAI MARE ca slujba lui Iosif din Egipt, aceea de a păzi pe urmașii lui Avraam. Putem spune că slujba lui Iosif a fost mai mare și decât cea a lui Moise. Lui Moise i s-a încredințat revelația Vechiului Legământ, pe care a păzit-o și pe care a dat-o poporului. Dar lui Iosif i s-a încredințat Pruncul, Mesia, Fiul, realitatea Noului Legământ prefigurată de palida umbră pe care a slujit-o Moise. Deci, din pricina a ceea ce era PRUNCUL, slujba lui IOSIF a fost una din cele mai mărețe și importante slujbe din istorie.

Și noi asemenea lui Iosif suntem chemați să păzim viața Pruncului, să păzim Hristosul din noi și din frații noștri. Mai bine zis să conlucrăm cu Dumnezeu ca Iosif de altă dată pentru protejarea pruncului. Dar, dacă nu ar fi apărut Pruncul în viața noastră sau a semenilor noștri, viața noastră ar fi fost mai simplă. Dar odată ce am acceptat rolul lui Iosif, viața noastră s-a cam complicat. Am intrat în război și am devenit țintă a vrăjmașului. Dar Domnul este de partea noastră. Partea noastră este smerenia, este credința, este umblarea cu Domnul, este auzirea și ascultarea vocii Sale. Protejarea Pruncului prin Iosif a fost desăvârșită. Cheia a fost perseverența lui Iosif în credință. Atâta vreme cât perseverăm în credință suntem și noi păziți în mod desăvârșit de puterea lui Dumnezeu. La fel ca și Iosif de altădată NU AVEM de ce să ne temem. Să rămânem în credință pentru ca puterea lui Dumnezeu să rămână cu noi. Din această perspectivă putem spune: la fel ca și Iosif, avem o slujbă mai mare decât cea a lui Moise. Moise veghea asupra UMBREI. Noi veghem asupra REALITĂȚII: Hristos.

(Extras din Ev. După Matei)